

Sygn. akt VI RC 3/15

WYROK

W IMIENIU RZECZPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Żoliborza w W. VI Wydział Rodzinny i Nieletnich

w składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Jadczyk

Protokolant: Klaudia Maliszewska

Po rozpoznaniu w dniu 10 marca 2015 roku w Warszawie na rozprawie sprawy

z powództwa małoletniej J. L. reprezentowanej przez przedstawicielkę ustawową M. L.

przeciwko D. L.

o alimenty

I. zasądza od pozwanego D. L. na rzecz małoletniej córki J. L. ur. (...) alimenty w kwotach po 1300 (tysiąc trzysta) zł miesięcznie, płatne do 15 dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w przypadku uchybienia terminowi płatności któregośkolwiek ze świadczeń począwszy od dnia 29.12.2014r;

II. w pozostałej części powództwo oddala;

III. nakazuje pobrać od D. L. na rzecz Skarbu Państwa Kasy Sądu Rejonowego dla Warszawy Ż. tytułem kosztów postępowania kwotę 780 (siedemset osiemdziesiąt) zł;

IV. wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt VI RC 3/15

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 29 grudnia 2014 r. małoletnia powódka J. L., reprezentowana przez przedstawicielkę ustawową M. L., wniosła o zasądzenie od pozwanego D. L. na rzecz małoletniej J. L. tytułem alimentów kwoty po 2.000 zł miesięcznie, płatną do rąk matki małoletniej – M. L., poczynając od dnia 22 grudnia 2014 r., do dnia 15-go każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami na wypadek zwłoki w płatności którejkolwiek z rat oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz małoletniej powódki kosztów procesu (pozew k. 1, 4).

Na rozprawie w dniu 10 marca 2015 r. przedstawicielka ustawowa małoletniej powódki poparła powództwo, natomiast pozwany wnosił o oddalenie powództwa (k. 58).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

małoletnia J. L., urodzona w dniu (...), jest dzieckiem pochodzącym ze związku małżeńskiego M. L. i D. L., zawartego przed Kierownikiem Urzędu Stanu Cywilnego (...)W. w dniu (...)r. za numerem aktu małżeństwa (...)r. (k. 2-3). Przedstawicielka ustawowa i pozwany do chwili obecnej stanowią małżeństwo.

Przedstawicielka ustawowa wraz z małoletnią córką J. wyprowadziły się w 2012 r. ze wspólnie zajmowanego z pozwanym domu przy ul. (...) w T., który należy do majątku wspólnego małżonków (k. 4). Matka z córką zamieszkały wspólnie w mieszkaniu w W. (k. 59). Aktem notarialnym z dnia 24.02.2014 r. M. L. i D. L. zawarli umowę majątkową, ustanawiającą pomiędzy nimi rozdzielność majątkową (k. 16).

Małoletnia **J. L.** ma 14 lat i uczęszcza do 2 klasy gimnazjum (k. 58). Mieszka wraz z matką w mieszkaniu przy ul. (...) w W., stanowiącym własność matki (k. 59). Miesięczny koszt utrzymania małoletniej J. Sąd oszacował na kwotę 2.471,96 zł, wliczając: wyżywienie – 500 zł (k. 58), odzież i obuwie – 200 zł (k. 58), bilet komunikacji miejskiej – 55 zł, wydatki szkolne – 200 zł (k. 58), wypoczynek (wakacyjny i feryjny) – 291,66 zł (łącznie 3.500 zł rocznie k. 58), fryzjer – 50 zł (k. 58), lekarstwa i kosmetyki (przeciwalergiczne) – 200 zł (k. 58), usługi stomatologiczne – 100 zł (k. 58-59), zajęcia dodatkowe z tańca – 200 zł (k. 59), zajęcia dodatkowe z matematyki – 100 zł (k. 59), zajęcia dodatkowe z historii – 200 zł (k. 59), koszty utrzymania mieszkania, przypadające na małoletnią – 375,30 zł. Małoletnia jest ogólnie zdrowym dzieckiem, ale występuje u niej atopowe zapalenie skóry (k. 58). Matka ponosi wydatki na lekarza alergologa i dermatologa, kupuje leki przeciwalergiczne i płyny (k. 58). Ojciec dziecka kontaktuje się z małoletnią, średnio raz na 3 tygodnie zabiera córkę do siebie, wtedy też nocuje u ojca (k. 59). Pozwany składa córce przez telefon życzenia na imieniny lub na święta, ponosi koszt opłat za telefon komórkowy przedstawicielki ustawowej i małoletniej córki w łącznej kwocie 150 zł (k. 59). Pozwany dokonał zakupu komputera na firmę i użyczył go córce do momentu, aż nie zepsuje mu się komputer firmowy (k. 59). Ojciec małoletniej nie zabiera dziecka na wypoczynek wakacyjny czy feryjny, nie partycypuje również w kosztach w/w wypoczynku (k. 59). Pozwany nie przekazuje też córce żadnych prezentów (k. 59).

Przedstawicielka ustawowa **M. L.** ma 56 lat i posiada wykształcenie wyższe – jest magistrem filologii angielskiej (k. 58). Od dnia 01.10.2003 r. jest zatrudniona na Uniwersytecie (...) w W. na stanowisku wykładowcy, uzyskując wynagrodzenie w wysokości 4.070,40 zł brutto miesięcznie, czyli 3.021,24 zł netto miesięcznie (k. 14). W 2014 roku uzyskała dochód, po odliczeniu składek na ubezpieczenie społeczne, w wysokości 45.456,84 zł, co dawało kwotę 3.788,07 zł netto miesięcznie (k. 42). We wskazanym roku uzyskała nadto ulgę internetową w wysokości 135,99 zł oraz ulgę na dziecko w wysokości 556,02 zł (k. 44-45).

Przedstawicielka zamieszkuje wraz z córką J. w lokalu mieszkalnym o pow. 53,30 m² przy ul. (...) w W., stanowiącym własność przedstawicielki (k. 59). Miesięczny koszt utrzymania w/w mieszkania obejmuje: kwotę czynszu – 591,39 zł (k. 19), opłatę za gaz – 10,14 zł (20,28 zł za dwa miesiące k. 20), opłatę za energię elektryczną – 63,07 zł (126,15 zł za dwa miesiące k. 22), opłatę za Internet i telewizję – 61 zł (k. 59), opłatę wieczystą – 25 zł (300 zł rocznie k. 59), co daje łącznie kwotę 750,60 zł miesięcznie, czyli 375,30 zł na jednego domownika.

Pozwany **D. L.** ma 58 lat i z wykształcenia jest inżynierem telekomunikacji (k. 59). Prowadzi własną działalność gospodarczą – instaluje systemy satelitarne (k. 59). Wskazaną działalność prowadzi od 2009 r. do chwili obecnej w T., miejscu jego zamieszkania przy ul. (...). W 2013 roku pozwany osiągnął przychód w wysokości 17.706,85 zł i poniósł koszt uzyskania przychodu w wysokości 20.143,61 zł, uzyskując w ten sposób stratę w kwocie 2.436,76 zł (k. 53). W styczniu 2015 r. miał incydentalny wykład na (...), za który uzyskał dochód w wysokości 250 zł (k. 47, 59). Poprzednio pracował na umowę o pracę w korporacji – w telekomunikacji kolejowej, gdzie uzyskiwał wynagrodzenie w wysokości około 10.000 zł netto (k. 59). Zakład pracy wypowiedział wskazaną umowę i nie została ona rozwiązana za obopólnym porozumieniem (k. 59). Pozwany uzyskał wówczas odprawę w wysokości około 30.000 zł oraz miał zakaz podejmowania działalności korporacyjnej przez okres 12 miesięcy (k. 59). Pozwany mieszka samodzielnie w domu przy ul. (...) w T., należącym do przedstawicielki ustawowej i pozwanego (k. 59). Pozwany ponosi miesięczny koszt utrzymania całego domu w wysokości 900 zł (k. 59). We wskazanym domu znajdują się trzy sypialnie, jeden duży salon, kuchnia i dwie łazienki (k. 59). Działka ma pow. 2.400 m² (k. 59). Wartość wskazanej nieruchomości pozwany szacuje na kwotę 1.550.000 zł i za taką cenę małżonkowie chcą sprzedać wskazany dom (k. 59). Pozwany posiada również majątek w postaci działki rekreacyjnej z zejściem do wody pod Ł. o pow. 3.600 m², która jest wystawiona na sprzedaż za kwotę 190.000 zł oraz samochód osobowy marki P. (...) (k. 59). Nie posiada żadnych oszczędności (k. 59). Zgodnie z twierdzeniami pozwanego, spłaca on dwa kredyty – jeden zaciągnięty w 2012 r. na działalność gospodarczą

i cele konsumpcyjne oraz drugi – zaciągnięty tylko na działalność gospodarczą (k. 59). Zgodnie z twierdzeniami pozwanego łączna kwota zaciągniętych zobowiązań przekracza 50.000 zł (k. 59). Miesięczny koszt spłaty rat kredytu wynosi około 2.500 zł (k. 59). Wskazany wydatek ponoszony przez pozwanego jest wliczany w koszt jego działalności gospodarczej (k. 59). Pozwany ponosi również opłaty za trzy telefony komórkowe w łącznej kwocie 300 zł miesięcznie, w tym 150 zł za własny telefon oraz kolejne 150 zł za telefony przedstawicielki ustawowej i małoletniej córki J. (k. 59). Obecnie opiekuje się swoją 86-letnią matką, która pozostaje w stanie agonalnym (k. 59). Sprawowanie opieki nad chorą matką utrudnia pozwanemu prowadzenie działalności gospodarczej (k. 59).

W dniu 24 lutego 2014 r. w drodze aktu notarialnego pozwany wraz z przedstawicielką ustawową ustanowili rozdzielność majątkową, stosownie do treści art. 47 § 1 k.r.o. (k. 15-18). Zgodnie z § 4 pkt b wskazanej umowy majątkowej przyjęty przez M. L. i D. L. ustrój majątkowy, wyłączający przewidzianą prawem wspólność ustawową, nie uchybia prawom i obowiązkom wynikającym z zasad obowiązujących w stosunkach rodzinnych, a małżonkowie mają równe prawa i obowiązki w małżeństwie, są obowiązani do wzajemnej pomocy i wierności oraz do współdziałania dla dobra rodziny, którą przez swój związek założyli (k. 16).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: odpis skrócony aktu urodzenia (k. 2), odpis skrócony aktu małżeństwa (k. 3), zaświadczenia o wynagrodzeniu (k. 5, 14), wypis aktu notarialnego (k. 15-18), informacje o opłatach za lokal mieszkalny (k. 19, 21), faktury (k. 20, 22-27), zeznania o wysokości osiągniętego dochodu informacje o dochodach (k. 28-46), oświadczenie (k. 47-48, 52-57), księgę przychodów i rozchodów (k. 49-50) oraz przesłuchanie: przedstawicielki ustawowej małoletniej powódki (k. 58-59) i pozwanego (k. 59).

Sąd nie brał pod uwagę złożonej przez pozwanego księgi przychodów i rozchodów (zestawienia rocznego) znajdującego się na kartach 49-50, albowiem nie wiadomo, którego roku rozliczeniowego dotyczą zamieszczone tam miesięczne koszty prowadzenia działalności gospodarczej (...) D. L..

Sąd dał wiarę wszystkim pozostałym dokumentom zebranym w sprawie albowiem żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości, ani ich treści, a Sąd nie miał podstaw, by czynić to z urzędu.

Sąd dał wiarę zeznaniom przedstawicielki ustawowej małoletniej powódki – M. L. uznając je za klarowne, logiczne, a nadto posiadające odzwierciedlenie w zebranym w sprawie materiale dowodowym. Sąd w większości dał wiarę twierdzeniom przedstawicielki ustawowej odnośnie wydatków na utrzymanie małoletniej. Wyjątek w tej mierze stanowił całkowity miesięczny koszt utrzymania dziecka, który przedstawicielka oszacowała na kwotę 2.000 zł (k. 58), albowiem w ocenie Sądu wynosi on około 2.471,96 zł miesięcznie. Uwadze Sądu nie uszło, iż większość tych wydatków nie została w żaden sposób udokumentowana, a Sąd musiał dokonywać ustalenia wydatków związanych z rzeczywistym kosztem utrzymania powódki w oparciu o zasady doświadczenia życiowego i dlatego przyjął wskazane wydatki właśnie w przedstawionych kwotach. Sąd miał na uwadze również fakt, iż w toku niniejszego postępowania pozwany nie kwestionował żadnych kosztów utrzymania małoletniej powódki. Wyjątek stanowiły jedynie koszty wyżywienia córki. W ocenie Sądu nie są one większe niż 500 zł miesięcznie. Przedstawicielka w żaden racjonalny sposób nie udowodniła, że mogą one przewyższać przyjętą przez Sąd kwotę. Podobnie Sąd ustalił wysokość kosztów na odzież dziecka, przyjmując kwotę wskazaną przez przedstawicielkę za zawyżoną.

Sąd dał również wiarę zeznaniom pozwanego D. L. uznając je za spójne i konsekwentne, a nadto posiadające odzwierciedlenie w zebranym materiale dowodowym. Wyjątek w tej mierze stanowiło twierdzenie, iż „Ta działalność od początku nie przynosi mi żadnego dochodu, przynosi tylko straty” (k. 59), albowiem pozwany do kosztów prowadzenia tej działalności wlicza kredyty, które spłaca w wysokich kwotach a nadto mimo twierdzenia powoda nie zaprzestaje jej prowadzenia od 2009 roku. Nie jest możliwym do przyjęcia zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego takiego twierdzenia za racjonalne.

Sąd zważył co następuje:

powództwo zasługuje na uwzględnienie, lecz jedynie w części.

Zgodnie z regulacją art. 128 k.r.o. obowiązek dostarczania środków utrzymania, a w miarę potrzeby także środków wychowania (obowiązek alimentacyjny) obciąża krewnych w linii prostej oraz rodzeństwo.

Stosownie do treści art. 133 § 1 k.r.o. rodzice obowiązani są do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania.

W myśl art. 135 § 1 k.r.o. zakres świadczeń alimentacyjnych zależy od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego.

Wykonanie obowiązku alimentacyjnego względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie albo wobec osoby niepełnosprawnej może polegać w całości lub w części na osobistych staraniach o utrzymanie lub o wychowanie uprawnionego; w takim wypadku świadczenie alimentacyjne pozostałych zobowiązanych polega na pokrywaniu w całości lub w części kosztów utrzymania lub wychowania uprawnionego, o czym stanowi art. 135 § 2 k.r.o.

Zakres obowiązku alimentacyjnego wyznaczają usprawiedliwione potrzeby uprawnionego (art. 135 k.r.o.). Pojęcia usprawiedliwionych potrzeb nie można jednoznacznie zdefiniować, ponieważ nie ma jednego stałego kryterium odniesienia. Rodzaj i rozmiar tych potrzeb uzależniony jest od cech osoby uprawnionej oraz od splotu okoliczności natury społecznej i gospodarczej, w których osoba uprawniona się znajduje. Nie jest możliwe ustalenie katalogu usprawiedliwionych potrzeb podlegających zaspokojeniu w ramach obowiązku alimentacyjnego i odróżnienie ich od tych, które jako przejaw zbytku lub z innych przyczyn nie powinny być uwzględnione. W każdym razie zakres obowiązku alimentacyjnego wyznaczać będą poszczególne sytuacje uprawnionego i zobowiązanego, konkretne warunki społeczno – ekonomiczne oraz cele i funkcje obowiązku alimentacyjnego. Dopiero na tym tle będzie można określić potrzeby życiowe – materialne i intelektualne uprawnionego.

Zakres potrzeb dziecka, które powinny być przez rodziców zaspokajane, wyznacza treść art. 96 k.r.o., według którego rodzice zobowiązani są troszczyć się o fizyczny i duchowy rozwój dziecka i przygotowywać je należycie – odpowiednio do jego uzdolnień – do pracy dla dobra społeczeństwa.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że małoletnia J. L. jest czternastoletnim dzieckiem, które bez wątplenia nie jest w stanie utrzymać się samodzielnie ani też nie posiada żadnego majątku, z którego ewentualny dochód mógłby być przeznaczony na zaspokajanie jej usprawiedliwionych potrzeb.

W toku postępowania dowodowego Sąd ustalił, że potrzeby małoletniej kształtują się na poziomie kwoty około 2.471,96 zł miesięcznie. W tym zakresie Sąd jedynie częściowo dał wiarę twierdzeniom matki powódki, która oszacowała całkowity miesięczny koszt utrzymania córki na poziomie kwoty 2.000 zł (k. 58). Za zawyżony, z wcześniej wskazanych powodów Sąd uznał wydatek na ubrania dla małoletniej powódki ponad kwotę 200 zł oraz koszt żywienia dla małoletniej ponad kwotę 500 zł. Przy ustalaniu całkowitego kosztu utrzymania małoletniej J. Sąd opierał się na materiale dowodowym zebranym w sprawie, doświadczeniu życiowym oraz miał również na względzie fakt, iż pozwany nie kwestionował kosztów utrzymania małoletniej córki, deklarowanych przez przedstawicielkę ustawową małoletniej powódki.

Rozpoznając niniejszą sprawę Sąd miał również na uwadze możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego do alimentacji D. L.. Sąd zważył, że pozwany posiada wykształcenie wyższe inżyniera telekomunikacji, prowadzi od 2009 roku własną działalność gospodarczą w branży telekomunikacyjnej – instaluje systemy satelitarne (k. 59). Posiada także doświadczenie w branży telekomunikacyjnej – poprzednio pracował w telekomunikacji kolejowej i uzyskiwał wysokie zarobki na poziomie około 10.000 zł netto (k. 59). Rozstrzygając niniejszą sprawę Sąd miał też na uwadze, że pozwany jest zdrowym mężczyzną w sile wieku. Za niewiarygodne Sąd uznał twierdzenia pozwanego, iż prowadzona działalność gospodarczą od samego początku – czyli od przeszło 6 lat – nie przynosiła żadnego dochodu i „przynosi tylko straty” (k. 59). W ocenie Sądu niewiarygodne są twierdzenia D. L., iż od 2009 r. ponosi

jedynie straty w prowadzeniu działalności gospodarczej, ponosząc jednocześnie koszt utrzymania siebie i domu, w którym mieszka oraz koszt spłaty kredytu w wysokości około 2.500 zł miesięcznie (k. 59). W ocenie Sądu pozwany, decydując się na założenie własnej działalności gospodarczej powinien był mieć na uwadze ryzyko, jakie niesie ze sobą prowadzenie własnej firmy i ewentualność ponoszenia wysokich kosztów czy też strat. Jednocześnie podkreślić należy, iż ewentualne niepowodzenie w prowadzeniu działalności gospodarczej nie może odbywać się kosztem małoletniego dziecka pozwanego. Pozwany w sytuacji uzyskiwania przez wiele lat strat w prowadzeniu własnej działalności gospodarczej, winien podjąć decyzję o jej zawieszeniu bądź zamknięciu i podjęciu pracy, nawet poniżej swoich kwalifikacji, która pozwoli mu na uzyskiwanie dochodów umożliwiających mu własne utrzymanie oraz partycypowanie w kosztach utrzymania małoletniej córki. Jednocześnie Sąd miał na uwadze, iż pozwany posiada majątek w postaci samochodu osobowego marki P. (...), współwłasności domu o wartości 1.550.000 zł i działki o pow. 2.400 m² w T. oraz jest właścicielem działki rekreacyjnej pod Ł. o wartości 190.000 zł (k. 59). Pozwany posiada wystawiony na sprzedaż majątek, który może spieniężyć i w ten sposób uzyskać środki finansowe pozwalające nałożenie na rzecz małoletniej córki J.. Przy ustalaniu wysokości obowiązku alimentacyjnego pozwanego na rzecz córki Sąd miał też na uwadze, iż małoletnia J. jest jedynym dzieckiem pozwanego i nie posiada on innych osób na swoim utrzymaniu. Sąd zważył także, iż D. L. jest zobowiązany w pełni wykorzystywać własne możliwości zarobkowe, aby wypełnić obowiązek alimentacyjny wobec córki, gdyż w sprawach o alimenty istotne są nie rzeczywiste dochody osoby zobowiązanej, ale to, jakie dochody z uwzględnieniem swoich kwalifikacji, umiejętności, doświadczenia zawodowego oraz stanu zdrowotnego osoba zobowiązana może uzyskać (por. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12.11.1976r., III CRN 48/75, LEX nr 7702 oraz w orzeczeniu z dnia 09.01.1959 r., III CR 212/58, OSNCK 1960/2/48).

Ustalając wymiar alimentów od D. L. na rzecz małoletniej córki Sąd zwrócił również uwagę, że pozwany sporadycznie utrzymuje osobisty kontakt z dzieckiem (k. 59). Nie zajmuje się córką na co dzień, nie pomaga jej w lekcjach, nie spędza i nie finansuje dziecku wypoczynku letniego i zimowego (k. 59). Pozwany spotyka się z córką raz na 3 tygodnie, kiedy to małoletnia nocuje u ojca (k. 59). Pozwany, prócz ponoszenia wydatków na telefon komórkowy małoletniej oraz ponoszenia kosztów jej utrzymania, gdy małoletnia przebywa u niego, w żaden istotny sposób nie partycypuje w kosztach utrzymania córki J., a obowiązek i koszt codziennej opieki nad dzieckiem spoczywa na przedstawicielce ustawowej.

Sądu zważył nadto, iż obowiązek utrzymania dziecka obciąża oboje rodziców. Matka małoletniej również musi uczestniczyć w kosztach jej utrzymania, szczególnie mając na uwadze fakt, iż pracuje zawodowo i uzyskuje zarobki w wysokości 4.070,40 zł brutto miesięcznie, czyli 3.021,24 zł netto (k. 14). Uwadze Sądu nie uszło jednocześnie, iż matka dziecka wykonuje swój obowiązek alimentacyjny względem małoletniej poprzez osobiste starania o jej utrzymanie i wychowanie, zgodnie z art. 135 § 2 k.r.o.

Sąd oddalił powództwo o alimenty powyżej kwoty 1.300 zł miesięcznie jako nadmiernie wygórowane. Zasadzenie od D. L. na rzecz małoletniej J. L. alimentów w kwocie po 2.000 zł miesięcznie doprowadziłoby do rażącej dysproporcji w wydatkach na utrzymanie pozwanego i jego małoletniej córki.

Sąd oddalił powództwo za okres poprzedzający dzień 29.12.2014r, gdyż przedstawicielka nie udowodniła występowanie niezaspokojenia potrzeb materialnych dziecka z przed tej daty.

Reasumując, w przekonaniu Sądu kwota alimentów w wysokości po 1.300 zł miesięcznie na rzecz małoletniej powódki odpowiada zarówno usprawiedliwionym potrzebom uprawnionej J. L., jak również jest adekwatna do możliwości majątkowych i zarobkowych zobowiązanego do alimentacji D. L. oraz proporcjonalna do nakładów osobistych rodziców ponoszonych w związku z wychowaniem, opieką i utrzymaniem dziecka.

Sąd orzekł jak w pkt I i II sentencji orzeczenia na mocy art. 133 § 1 k.r.o., art. 135 § 1 i § 2 k.r.o.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na mocy art. 113 ust. 1 w zw. z art. 96 ust. 1 pkt 2 z ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014, poz. 1025 j.t. z późn. zm.).

Na mocy art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, zgodnie z którym kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu, pozwany D. L. został obciążony opłatą stosunkową od pozwu, której strona powodowa nie miała obowiązku uiszczać na mocy art. 96 ust. 1 pkt 2 tejże ustawy, w myśl którego strona dochodząca roszczeń alimentacyjnych nie ma obowiązku uiszczania kosztów sądowych. Wysokość opłaty stosunkowej od pozwu została ustalona na podst. art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, zgodnie z którym opłatę stosunkową pobiera się w wysokości 5% wartości przedmiotu sporu. Pozwany uległ w części co do żądania pozwu, tj. co do kwoty 15.600 zł (wysokość alimentów w skali roku), zatem opłata stosunkowa od pozwu została ustalona na kwotę 780 zł, zgodnie ze wzorem: 15.600 zł x 5%). Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od D. L. na rzecz Skarbu Państwa Kasy Sądu Rejonowego dla Warszawy Ż. kwotę 780 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania w sprawie.

Sąd nadał punktowi I sentencji wyroku rygor natychmiastowej wykonalności w oparciu o regulację art. 333 § 1 pkt 1 k.p.c., zgodnie z którym sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności, jeżeli zasądza alimenty – co do rat płatnych po dniu wniesienia powództwa, a co do rat płatnych przed wniesieniem powództwa za okres nie dłuższy niż za trzy miesiące, o czym orzeczono jak w punkcie IV wyroku.